

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA. PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA ESTATUO-MANIA.

Succeirà ab això de las estàtues, que tothom se la farà fer, si es que quatre companys no li regalan.

Y tendrán estàtues 'ls matadors de toros.

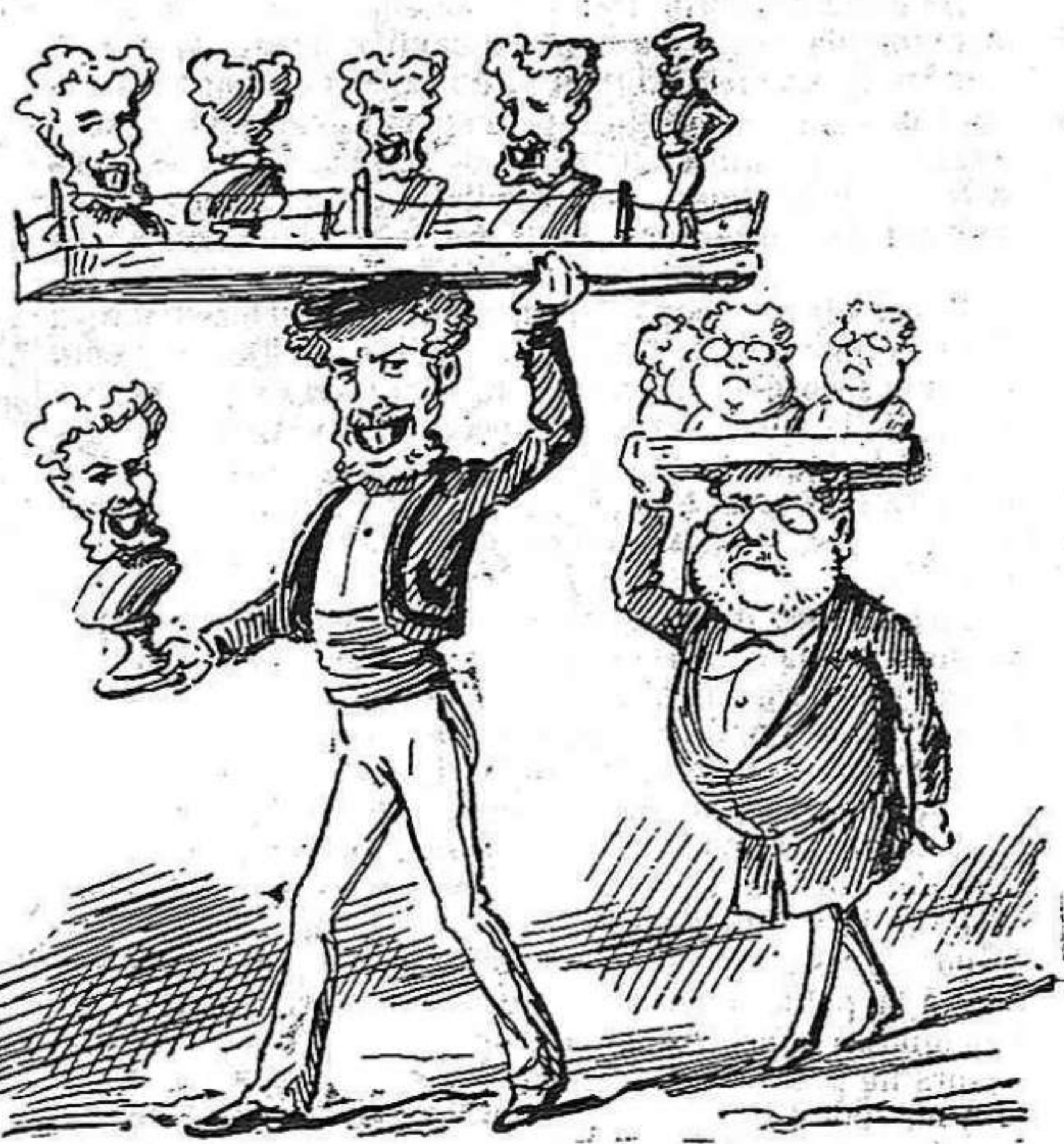
Y 'ls Júpites tunantes.

Y 'ls heroes garrofaires.

Y las grans eminencias della literatura.

Y arribaré al extrém de veure a molts santi-di-quixi venentse la sèva pels carrers.

TRIBUNALS.

UN CAPELLÀ Y UNA ESTAFÀ.

PENAS si 'ls periódichs n' han parlat, com si obheissen à una consigna: la de evitar escàndol. Perque han de saber que's tracta de un reverendo, y no de un mossén qualsevol, no de un capella de missa y olla, no de un infelis de mantéu de color d' ala de mosca, ignorant y pobre, sino de tot un doctor de no sé quantas borlas, beneficiat del cabildo catedral de Barcelona, decorat ab no sé quantas creus, vestit ab pulcritut y calsat ab sabata escotada de xarol y civella de plata. Un capellà de l' *ayga-lifa*, plé de fums aristocràtichs y dotat del títul honorífich de capellà de càmara.

Lo Reverendo Doctor D. Antón Riba y Aguilera, que aixís s' anomena, ha pres assentio durant quatre sessions en la dura banqueta, davant de la secció segona de la sala de lo criminal de nostra Audiencia, acusat d' estafa. Suya al seu costat un pobre home ab cara de *reparador*, que concient ó inconscient va ajudarlo en la realisació del fet, objecte dels procediments criminals. Lo doctor Riba permaneixia ab lo cap baix, las màns crusadas y com dihent: —Més vā patir Déu per nosaltres.

Aquí podria citar alguns antecedents respecte á aquest verdader pare... d' ànimes.

Pero deixemnos d' antecedents que segons sembla permaneixen tancats ab set panys y set claus, dintre del llibre de las set civelles, y aném al fondo de la qüestió.

A Molins de Rey hi ha una fàbrica que era posehida *pro indiciso* per un tal Sr. Ferrer y un tal Sr. Riba desdè feya una pila de anys. La cosa ja venia dels pais del Sr. Ferrer. Aquest Sr. Riba es lo pare del acusat, vell é invàlit, y que per tal motiu vā valerse sempre del capellà en totes las negociacions relatives á la venta de la indicada finca.

Feyá temps que volian enagenarla; pero no presentantse comprador al preu á que l' oferian, ó sigan 90 mil duros, convingueren en comprarla la part ells mateixos. La fàbrica quedaria per qui dongués al altre 45,000 duros. Lo capellà intervingué en tots los tractes en nom del seu pare; lo capellà ajustà l' preu; lo capellà, una vegada convingut, que l' Sr. Ferrer comprava la part del Sr. Riba, revisà l' borrador de la escriptura y fins escrigué de son puny y lletra algunas notas al marje del indicat borrador. De manera que l' capellà no sols estava enterat de la venta, sino qu' ell en persona l' havia gestionada, intervenint ell exclusivament en tots los detalls preliminars.

Arribà l' hora de firmarse l' escriptura y l' capellà acudi á ca l' notari acompañat de un tal Bonsoms y Abel, qu' es l' altre acusat, a favor del qual lo pare del capellà havia firmat poders pera suscriure la escriptura de venta. Ja estranyà l' comprador que aquests poders no 'ls hagués fet lo Sr. Riba a favor del seu fill; pero li observà l' capellà «que aquella classe de representacions no eran propias del seu caràcter sacerdotal.»

Se firmà l' escriptura: lo comprador entregà la suma convinguda, menys una petita cantitat destinada á responde de una petita hipoteca que gravitava sobre la finca, y després de consignar que cap més gravamen pesava sobre ella, los diners passaren de las màns del Bonsoms á las sagradas màns del capellà, y aquest, sense fer la més mínima observació, sortí del despaig del notari.

Passá algún temps, y quan lo Sr. Ferrer se creya dueno únic de la fàbrica de Molins de Rey, rebe un dia una sorpresa, en forma de demanda executiva, en virtut de la qual exigia l' capella Riba y Aguilera li fos pagada la suma de 110,000 pessetas, interessos y costas, en virtut de una hipoteca que sobre la part que tenia son pare en la fàbrica havia constituit aquest á favor seu.

Una persona de conciencia, no ja cristiana, sino simplement humana, durant los tractes que precediren á la venta, ó en lo moment de firmarse la escriptura, hauria advertit al comprador d' aquell gravamen que tant li interessava á ell mateix: lo capellà Riba y Aguilera l' tingüe ocult sota del mantéu, com si l' fi suprém de la religió de qu' es ministre consistís sols en *pregar á Déu pels descuidats*. Únicament després de realisada la venta, quan ja l' representant del seu pare havia cobrat los 45,000 duros convinguts, menos la petita part corresponent á la petita hipoteca de que hem parlant avants, se desembossà mostrant la hipoteca grossa, que ja desde llavors no pesava sobre la part del seu pare, sino sobre la firma adquirida càandidament-pel Sr. Ferrer. Aquest feya l' paper de rata, y l' capellà l' de gat. De aquesta

manera la venta estipulada en 45,000 duros, s' acostava als 70,000, contanthi interessos y costas.

Es cert que l' Sr. Ferrer, antes de afliuir la mosca, podia haver consultat lo registre de hipotecas, y hasta hauria hagut de ferho, per lo mateix que tractava ab un capellà; pero còm havia de creure que aquest intentés abusar d' ell, quan se coneixian de tota la vida, y ell y l' pare del reverendo havian fet sempre l' negoci junts, haventhi entre ells omnimoda confiança, y quan lo apoderat del Sr. Riba pare, declarava que sobre la finca no pesava cap més gravamen y l' capellà Riba, present al acte, no feya la menor observació?

Comprenden ara la jugada?

Mentre escrich aquestas ratllas, la causa está per sentenciá. Ignoro qu' n' surtirà, per més qu' es de creure que aquesta estafa, tant ben calificada pel ministeri públic y per la acusació privada, trobarà la deguda sanció, per escarmient dels capellans massa aficionats á las missas.

De totes maneras, la situació moral en que queda l' Reverendo, no es de aquellas que ningú las enveji. Durant la prova, van apareixer testimonis capassos de aixafar una tortuga. Donas qu' entregavan los diners al capellà sense recibo perque 'ls fes guanyar un tant per cent: ex cadira de Sant Jaume elevadas á la categoria de capitalistas: un agent de bolsa que demostra que l' reverendo acusat se preocupa més de las cotisacions bursàtils que del Breviari: un procurador que parla de procediments de cert caràcter seguits per la curia eclesiàstica contra l' acusat y que acabareu com la flama dels ciris, per medi de un apaga-llums...

Y a propòsit: l' acusació privada demaná á la curia eclesiàstica testimoni de que no s' havia seguit contra l' acusat procediment de cap classe, ó qu' en cas contrari s' indiqués quins procediments eran aquests y quin resultat havian tingut. La curia no torna resposta. No 's volgué comprometre. Extengué l' negre mantéu protector, y la llum deixá de ferse.

Vaya una manera de secundar á la justicia! Vaya una manera de moralizar al clero! Si l' reverendo Riba y Aguilera es una persona digna, per qu' no ampararlo? Si conta alguns fets poch recomenables en la seva història per qu' no ilustrar á la justicia humana? Donguis á Déu lo qu' es de Déu, enhorabona; pero no s' olvidi que s' ha de donar també al Céssar lo qu' es del Céssar.

P. K.

NCARE 'ls conservadors mouhen la qua. Encare diuen qu' es necessari perseguir á mort als anarquistas, colocarlos fora de la lley, aniquilarlos.

La política de sempre. Política gastada y eternament inútil.

Birmarck—y era en Birmarck!—treyà de la lley als socialistas, y las urnas electorals li respondien enviantli al Reichstag un núcleo de diputats socialistas, com may s' havian vist en aquella Càmara.

Lo Czar de Rusia—y té un poder inmèns!—fa anys que brega per acabar ab los nihilistas y no hi ha medi á que no apeli pera lograrlo, y 'ls nihilistas lo tenen tantat á casa sèva.

Y 'ls conservadors voldrian... ¡pobrés conservadors!

En aquest punt la política liberal es la única bona, la única lègitima, la única convenient á la tranquilitat del país.

Las ideas no poden perseguirse: únicament s' han de reprimir los fets ilicits, los actes que se separan de la lley.

Obrar d' altra manera val tant com prestar condicions de vida á lo que no 'n té.

La mateixa insistència que revelan los conservadors sobre l' particular, demostra que ja no hi llucan. Lo progrés del temps y l' de las ideas, los ha fet perdre l' món de vista. L' atmòsfera de la llibertat los ofega.

Va morir lo conde de Toreno, declarant que s' arrepentia de haver votat l' article 11 de la Constitució qu' estableix la tolerància religiosa.

Acaba de morir l' almirant Antequera y ha fet idèntica declaració.

Per lo vist, tots los conservadors al morir, s' arrepenteixen de lo mateix.

Pero no s' arrepenteixen de haver cobrat lo sou de ministres ó la cessantia d' ex-ministres.

O à lo menos aquells diners no 'ls tornan.

Quin discurs va pronunciar fa pochs días lo Sr. Maura! Un discurs sobre l' pressupost de Marina, plé de datos y de notícias curiosas, de una forsa formidable.

Si realment tinguessem esquadra, lo Sr. Maura podria alabarre de haverla tirada á pico.

O sino vagin llegint:

Sumant los pressupostos desde 1880 á 1890, resulta haverse gastat en material de construcció, reparació y compra de barcos, 260 898,000 pessetas. Comparant lo que s' ha gastat, ab lo que apareix pagat segons los comptes, se troba que s' han fet tones d' 142 milions de pessetas, qu' es com si s' haguessen tirat al mar.

Pero senyor, y no hi ha ningú en aquest país que 's dediqui á pescarlas?

En los estableixens d' ensenyansa de la marina, se inverteixen anualment 3.484 000 pessetas. En tota la demés ensenyansa á càrrec del ministeri de Foment (universitats, escoles especials, acadèmies, museos, biblioteques, arxius, etc., etc.) se gastan 4.090,000.

Y á pesar de tot, casi no tenim marina.

De 2.497 oficials de l' armada de guerra, sols n' hi ha 597 qu' estan en los barcos ó que hi figuran estar: los demés viuen en terra. A Inglaterra sols hi ha fora dels barcos 35 marinós.

Tampoch á Inglaterra no 's divideixen tant com aquí. Aquí sempre s' està representant la mateixa pessa: *Marinos en terra*.

Qué 'ls semblan tots aquests datos?

Espanya no tindrà marina; pero en cambi té una cosa de que careixen las demés nacions.

Espanya té un gran criadero de sangoneras.

O sino que ho digan los contribuyents.

La comissió de Hisenda del Ajuntament reclama 'ls comptes de la Exposició, fixant á la comissió liquidadora un terme de vint dies pera presentarlos.

Y la comissió liquidadora, presidida pel marqués de O'oréula, respón que 'ls comptes van ser enviats lo dia 25 de abril, extranyantse de que la comissió de Hisenda vinga ara á reclamarlos.

Aquest fet ha donat lloc á que alguns preguntessin: —¿Cóm?... ¿Es que 'ls comptes de la Exposició s' han perdut pel camí?

En aquest cas, no hi ha més que ferlos cridar pel nunci.

Y al sér afortunat que topi ab ells, s'eli regalarán unas patillás postissas tan llargas com las de D. Francisco.

Una qüestió que amenassa omplir lo món d' heretges.

Lo Papa acaba de consultar á 100 bisbes sobre la conveniencia de declarar dogma de la Iglesia lo poder temporal del Papa. Setanta quatre bisbes han respòst en sentit afirmatiu: únicament vintiquatre creuen perillosa aquixa declaració.

Que 's declari l' poder temporal dogma de la Iglesia, y toutes las nacions que han reconegut la unitat de Italia, quedan excommunicadas.

Serà qüestió de fer un infern nou, perque tanta gent duplo que hi cùpiga.

La pena de mort ofereix cada dia nous arguments en favor d' ella. O sino, aquí tenen la viuda de un reo executat á Galícia, que desde la mort del seu marit, recorra aquells pobles, perduda la rahó, conmoveint fins á las penyas.

La mateixa argolla que va escanyar á un reo, va estrangular lo cervell de una infelis.

¿Qui ha sufert pena més cruel? ¿Lo difunt ó la boja? ¿Lo culpable ó la innocent?

Lo ministre Constant, que no va permetre á París la manifestació anarquista, està estudiant y presentarà á las Càmaras un projecte de lley concedint una pensió als obrers que degan retirar-se del treball per vellesa, malaltia ó impossibilitat de continuar-lo.

Aixís coneixerán los trabajadors francesos, si la República s' interessa per la seva sort.

Aixó no son halagos hipòcritas, sino beneficis positius. La República es la pau: la manifestació més lègítima de la pau es lo treball. Just es, donchs, que 'ls obrers s'gan considerats com los soldats de la República sempre pacífica y trabajadora.

En Boulanger ha disolt al seu partit.

Ha obrat molt santament. De tota aquella foguerada ja no 'n quedaven ni las cendras, avenades pel sufragi universal.

Aquell plumero del barret ab que un dia va entussiar-se á las multituds, avuy li ha servit d' escombreta.

Lo caball que montava ha anat als toros.

Las botas de montar se li han foradat y avuy calsa sabatillas.

No hi ha com lo toc de la llibertat y l' gresol de la República per separar la plata de les escorias.

CARTAS DE FORA.—Fá poch temps predicava á Sardanyola un missionista dihent: —«Germans meus, veniu á mi. que jo us daré bons consells: jo us prometo una bona cultitá de vi, de fesols y de blat: jo us guardaré de pedregades y de tot perill.» Los llanuts s' han de creure, pero l' dia 7 del corrent van poderse convencer de la influència de aquell terraire. Una forta pedregada va emportar-se en un tancar

y obrir d' ulls la meytat de la cullita. La campaner va tenir de desamparar la campana, y l' rector li deya:—Toca, noy, toca. —Pero l' infelis responsta:—No, ca: massa que 'm tocan á mi. Se referia á la pedra que ab una mica més li romp la clepsa.

A Ripollet tenen un vicari molt gatxonado, molt salmer ab las noches. Un dia 'n trobá un grupo que se'n anavan al ball. —Veniu abmí, va dirlas, que tinch un piano nou, y passaré millor l' estona á casa que á la sala. Van anarhi, y en efecte, lo piano del vicari vā divertirlas en excés, vā haverhi ball, y molta broma, las nenas van anar engrescantse de tal manera que al últim vén acordar donar la vaca al vicari, com aixis ho feren, ab gran alegria del interessat. Després li enmascararen la cara, deixantlo més negre que la sotana que portava. Aixó sols indica si van divertirse aquellas pollas jugant ab aquell pollastre negre.

CAPS SUELTS.

Desde que 'ls periódichs diuhens que en Cánovas torna áviat, cada dia hi ha noticias d' algú que s' ha suicidat. Jo á la veritat, no 'u estranyo, perque del monstro no 'hi ha un feix y si puja, casi, casi... tots haurém de fè l' mateix.

Per la estatua de 'n Cassola, fins ara s' han recullit dos mil trecentas pessetas y un pico bastant reduhit. Si l' entusiasme no aumenta, la estatua del general semblarà una figureta dels pessebres de Nadal.

Aquí una filtració immensa, allí irregularitats, més enllà un cobrador marxa ab los diners recaudats. L' administració espanyola, dit sense contemplacions, es un' olla foradada que vessa per tots cantons.

Al fi han comensat las probas del barco-peix de n' Peral, d' un modo terminant, serio, definitiu y oficial. Molt cuidado al enfonzarse, molt cuidado á armá embolichs, y sobre tot... molt cuidado ab los bombos-dels amichs.

Hi ha una marea espantosa entre la gent de quartets, respecte á si el banch d' Espanya pot ó no fer més bitllets. Lo qu' es ab això, nosaltres no 'ns hi havém de trencá 'l cap... Com que per bitllets que 's fassin, tampoc no 'n veurém mai cap!

A Madrid fa ja alguns días, ignoro ab quina intenció, están celebrant grans festas ab un luxo que fa pô. Diu que tothom mou xibarri y riu pèl mitj del carré... ¡Com hi ha mon, poden ben riure! ¡com las cosas van tan bé!

Lo govern passa grans penas, sufrint lo que no 's pot dir, perque ha acabat los recursos y no sab hónt acudir. Que l' govern sufreix, no ho nego; pero també tinch entés que 'ls gobernants, per xó, cobran y no 'ls hi falta mai res.

La cara puja á Barcelona, á Zaragoza, á Madrid, á Sevilla, á Salamanca, á Huesca, á Valladolit. Y ments la carn de bestia per tot va pujant de preu, la carn de mestre d' estudi, baixa, baixa á tot arréu!

Lo senyor Martínez Campos s' ha tornat igual que 'ls muts: no 's belluga, no obra 'ls llabis... ni siquiera fa estornuts. ¡Tant de bò que no s' aparta d' un camí tan excellent! Quan fa 'l serio, y mira... y calla, jay! y qué n' es d' eloquent!

Després dels llarechs sacrificis que per la marina hem fet, durant cinquanta anys y pico, saben tot lo que 'n' hem tret? Que no més tenim al aygaa algun barco vell y car... y que 'n' ha deu mil marinos qu' en sa vida han vist lo mar.

CAMBI DE MINISTERI.

Si vist que la felicitat es un mico, com deya un que 's figurava que 'ls micos y 'ls mitos eran de la mateixa familia

Tant ditxosos que viviam y tinguin, ja 'ns torném á trobar sobre un volcán!

S' ha de cambiar lo ministeri. Y no solament lo ministeri, la situació y tot: ha de governar un' altra patulea.

Es á dir, no sols 'ns cambian lo butxi, sinó que també 'ns mudan la pena: en compte de donarnos garrot, 'ns penjarán.

Aixis al mènos se fa corre.

Tothom está conforme ab qu' en Sagasta ha de caure; tothom, menos ell, qu' es l' interessat.

Verdaderament, don Práxedes es home de sort.

La mateixa unanimitat dels seus enemichs, li allarga la existencia gubernamental.

Los avansats li diuhens que ha de caure, y l' apretan cap á la guerra.

Los conservadors li demanan que caygui, y l' apretan cap á la dreta.

Y naturalment, apretat á un mateix temps per dos costatis, en Sagasta no cau. Los seus contraris l' aguantan en equilibri.

Pero per xó no hi fa res. Las oposicions segueixen endavant y comensan á tirar cálculs.

Segóns los conservadors, lo poder los pertoca á ells.

Si 's judica per la gana que tragan, tenen rahó: no hi ha cap partit que necessiti ab tanta urgencia una tassa de caldo. Alló ja no son polítics; son sombras de mestres d' estudi.

Per la séva part, los avansats asseguran que l' poder ha d' anarà las mans sèvies, alegant que l' sufragi universal no not ser manejet per gent com la conservadora, que no sab fer rodar la màquina. ó que 'n sab més de lo que deuria.

Encara quedan los discrepants ó conjurats. Aquests també cantan los funerals de 'n Sagasta y 's reparteixen anticipadament la herència.

Pero en Sagasta no 's vol morir

Ell ja ho diu

—No 'm volen veure de nassos? Donchs que 'm vinguin ells á fer caure, que 'm fassin la trabeta.—

Y tot y fent lo distret, encara no veu algú que se li acosta, li clava tal morma que 'i fa veure las estrelles en mitj del dia.

· A pesar d' això, la murmuració no disminueix.

—Caurá la situació!—cridan los diaris.

—Del costat nostre!—aprovechen los liberals.

—De la part de nosaltres!—replican los conservadors.

Hasta 's fan candidaturas pèl nou ministeri que s' ha de formar.

Tothom hi vol ser. Y 'ls que no hi son, s' apressuran á venjarse, inventant una candidatura nova y possans'his als al davant.

En Romero Robledo figura en totes las candidatura y combinacions que s' han confeccionat. Se coneix qu' es de la fàbrica y que mira per ell.

L' Alonso Martínez també figura en moltes: en Martos en deu ó dotze y en Moret en una y mitja.

Hi ha bagut diari que hasta 'ha publicat la esquela mortuoria del Sr. Sagasta.

Y l' endemà, l' senyor Sagasta ha visitat la redacció del diari, participantli la séva gloriósas resurrecció y l' propòsit que tè format de no morir-se mai més.

Per què ha de caure la situació?

—Vajin á sapiguerho!

Los polítics d' ofici s' han emprenyat en que ha de ser això.

Per ells no hi ha vacilació possible: la cayguda del partit gobernant, s' imposa!

—Y tal si s' imposa!

Mirin 'l país lo cas que 'n fa d' aquestas xerramentas. Las modificacions políticas ja no li fan fret ni calor.

—Que 'i ministeri caurá! Y qué?

Lo que la gent voldria es que cayguessen los fornys y carnicers, y 'n vinguessen uns altres que 'ns donguessen la carn y 'l pa ben barato.

Tot lo demés es música pressupuestívora.

FANTASTICH.

moria del seu antecessor traballant com un desesperat á fi de que si li erigeixi una estatua.

Y fa 'l següent raciocini:—Si avuy erigim una estatua al general Cassola, demà que jo falti bê se me 'n podrà erigir un' altra á mi.

Pensament bastant raquitich: qui realisarlo procura que 's contenti ab ser figura del gran pessebre politich.

Desde qu' en Frascuelo s' ha tallat la qua, diuhens los conservadors:

—Ja seria hora de qu' en Sagasta 's tallés lo tupé.

Y responen los fusionistas:

—De lo que seria hora fora de que 'l monstro 's tallés las urpias.

Conformes ab uns y ab altres. En Sagasta y 'l Monstro ja han toretat prou al pais.

Y lo que indico no pot ser més lògich.

Durant lo reynat de Alfonso XII, en Cánovas vā monopolizar la política, ell exclusivament. Una vegada mort lo rey restaurat, ell mateix vā dirho:

—Senyor Sagasta, ha arribat la séva: á reynat nou, ministres nous.

Y D. Práxedes ha monopolisat las cireras durant tot lo periodo de la regencia.

Pero avuy, próxim á inaugurar 'l sufragi universal, s' imposa una nova política, y 'l pais diu:

—Ara entra jo. Los guetos á pendre 'l sol: política nova, gent nova.

Una frasse de 'n Sagasta:

—Jo 'm defensaré com un gat panxa per 'munt perque las Corts actuals viscan fins al mes de abril del any vinent.

Això es lo que desitjan los conservadors: veure'l patax enlayre.

Ja estarán enterats del crim de Madrid. Se tracta de un pobre vell que vivia sol ab la criada. Aquesta un demàti 'l troba agarrotat á un petje del llit y ab un moca-dor entatxonat á la boca, que 'l havia ofegat.

Desde 'l moment han recaigut sospitas en la criada, agravades per una circumstancia.

La de haverse trobat un pito en lo bagul de la raspa.

Sembla que no ha sapigut donar rahó prou clara sobre l' existencia de aquell pito.

—Y tant fácil que li hauria sigut!

—Hauria pogut dir:—Aquest pito 'l tenia previngut per xiular á don Anton!

A París cundeix la moda de anar las seyyoras al escorxador á beure vasos de sanch calenta, com qui vā a una vaqueria á beure un vás de llet munyida de la vaca.

Las seyyoras que això procedeixin son anémicas.

Ara comprehen la afició instintiva que tenen los conservadors per la sanch.

Ecls son anémichs també.

Un párrafo de una carta del Tercer, dirigida a D. Lluís:

—Mucho te debiamos ya, mi querido Llauder, la Causa y yo.

—La Causa! Y ab lletra mayúscula!... Qui sab! Déu ser lo nom de guerra de alguna húngara.

Sobre las aspiracions del general Dabán á sustituir al ditut general Cassola, 'm deya l' altre dia un militar català molt amich meu:

—Que s' ho tregui del cap: á Cassola no: hi arribarà pas: lo general Dabán no pot passar de tapadora.

Lo sagristá de Cintruénigo (Navarra) ha desaparegit, emportantse 'n 15,000 duros, deu mil del Municipi y 'ls cinc mil restants perteneixents a varias famílies devotas. Lo mateix rector ha llepat per més de 300 duros.

—Pero qui ho havia de dir!—exclaman ara aquells vehins—Tan bon subjecte que sembla!... En concepte de tothom lo sagristá era un àngel.

Y en efecte, un àngel havia de ser: sols que aquest àngel ha volat. Y figurinse si tindria las alas fortas, que ni 'l pès dels quinze mil duros l' ha fet caure a terra.

A las Carmelitas desealsas de Madrid estava celebrantse una funció religiosa ab acompañament d' orquesta. Tot de un plegat se presenta una seyyora, 's treu un revòlver, dispara y forada l' americana de un baixcantant.

Després s' adona del seu error, y exclama:

—Dispensi, seyyor: aquest tiro no anava per vosté.

Ja veuen: la gran manera de no corre cert's perills es no acostar-se á la iglesia.

Las iglesias son massa foscas.

Y algunas vegadas las devotas s' equivocan.

Una de las coses més xocants es que als datos formidables aduhits pèl diputat Sr. Maura (a) Torpedo, no li contestés res lo ministre de Marina.

Per la rahó, sens dup'te, de que no assistí á la sessió, á causa d' estar molt costipat.

o dia 14 de juliol, aniversari de la presa de la Bastilla, sembla qu' es lo dia que té destinat lo gobern francés pera concedir l' indult al xtxarello de Orleans, que ja fá algún temps passa aquesta trista vida entre bittech y bittech, engabiat en la presó de Clairvaux.

Está molt posat en ordre que fins los enemichs més acerrius de la República, disfrutin de las festas republicanas.

Ademés, lo 14 de juliol ja comensa á fer calor, y es molt just que surti al carrer la roba d' Orleans.

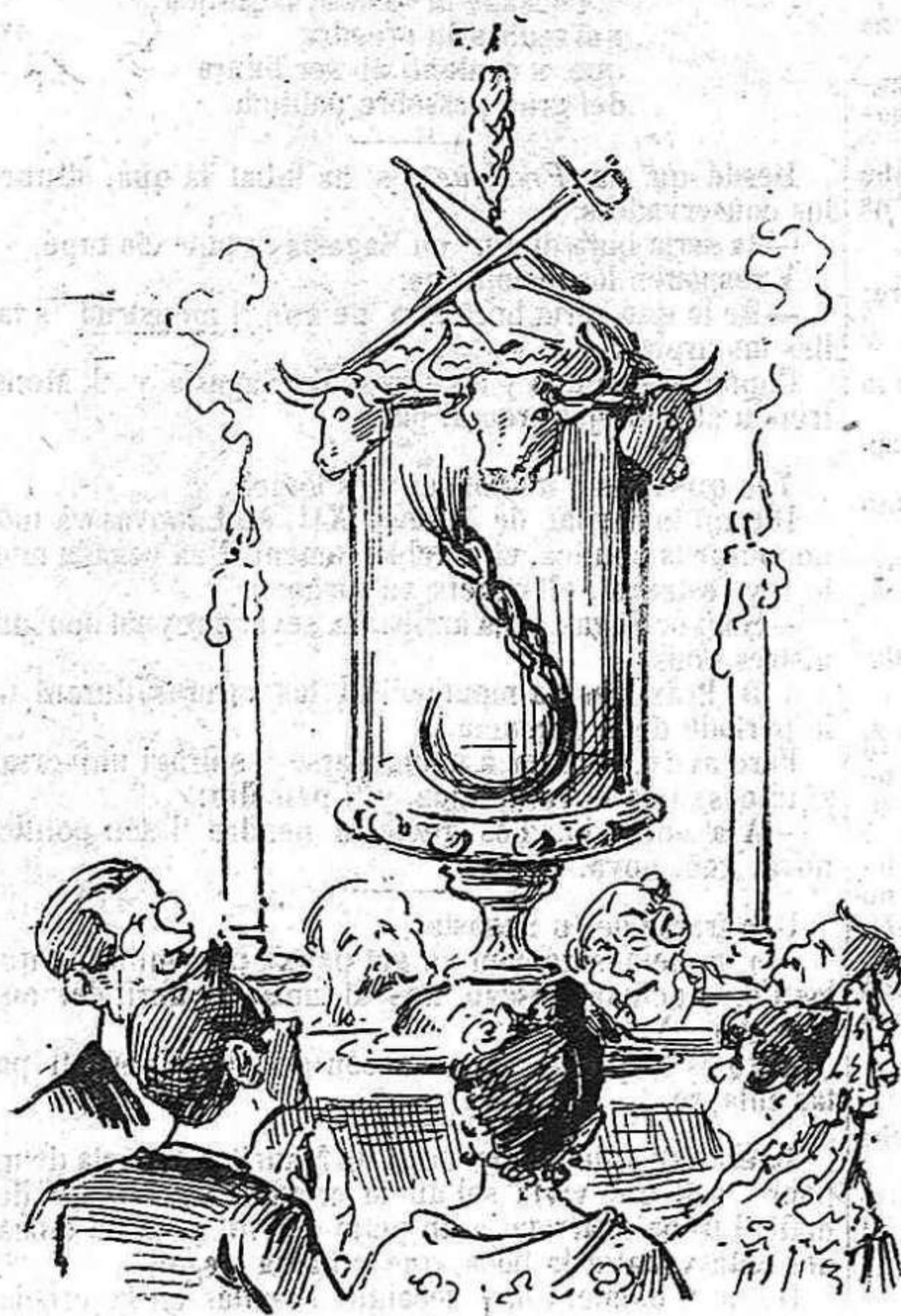
Desde que ha mort lo general Cassola, ja tenim un altre general que 's tira en-davant.

Pero ben inútil per cert, que lo qu' es aquesta vagada 'ls testos no se semblan á las cassolas.

* * *

Lo general Daván procura ans que tot honrar la me-

RELIQUIAS DEL PORVENIR.

La coleta de 'n Lagartijo.

Y no será que 'l Sr. Maura no li apliques lo remey á temps.

Es un discurs lo seu, capás de fer suar á un guarda-radas.

Un barco inglés vá naufragar á Malicolo.

«Ben vingut sigas», ván dir aquells salvatges, y de primer antuvi ván devorar á tota la tripulació, composta de 50 personas.

Cinquanta inglesos! Carn fresca y blanca.

Ara diuhen que 'l govern inglés ha disposat enviar un barco de guerra á aquelles illes al objecte de que castigui durament semblant atrocitat.

Lo barco bombardejará aquelles platjas inhospitarias.

Y dirán los salvatges antropófagos:

—Vaya si es amable la Inglaterra. Teniu: després del rostit nos envia inmediatament los postres en forma de confits.

Dialech:

—Es ben raro, que á Espanya, ahont tant havia preponderat temps endarrera 'l militarisme, adquireixi cada dia nova y creixent importància 'l element civil.

—Això vol dir qu' Espanya 's eicitisa.

Un subjecte molt tronat, deya un dia, á propòsit del acte realisat pels jesuites de Valencia:

—A mí, francament, la bandera inglesa m' inspira un gran respecte.

—¿Y això, perquè? —van preguntarli.

Y ell respongué ab molta intenció:

—Perque als inglesos los ho dech tot.

En aquest mon de monas
los que traballan
se soien rompre l' ànima
pels que badallan.
Tan ho agraheixen
que t' fas vell, y al hospici
entrar no t' deixan.

Los italians parlan dols,
parlan polit los francesos;
mes per mí es adust y amarch
lo llanguatje dels inglesos.

Lo Monstruo jamay voldría
llibertat y altres dos cses:

Lo tupé de 'n Sagasta.

Los últims barcos de la marina espanyola.

lo sufragi universal
y tornar á Zaragoza.

Si aném á pas de tortuga
governant los liberais,
governant los canovistas
noste pas fóra de cranch.

P. TALLADAS.

—Sí, mira, 'l dimars passat
ab un qu' es molt carcamal.

B. PACU MIR.

ACENTÍGRAFO.

Per poch no tot ahí un gos
que un total se 'm vá un menjá.
En Mateu me 'l va donar
y era fresch y molt hermos!

S. U. T.

TRENCA-CLOSCAS.

FIDELA LAPORTA.

CABRERA.

Formar ab aquestes lletras lo titul de un drama castellà.
R. OJEDA LOPEZ.

GEROGLÍFICH.

LOPE
IX

SEM

XANIGOTS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Tomaset Paret, A. Pallejà, Lloio, Chop y C., M. F. de C., J. Bach, R. Oller Miret, Iberich murcia, Pírraras, Llum y C., J. Arau, J. C., Sunela, J. Casadevall, J. Codina, y Anònim: —Lo que 'ns envíen aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans L. G. B., Amadeo, E. Sunyé y S. López, E. Sala, R. Ojeda López, Quimet y Joaet Mora, Ricardo (a) Nano, J. Trompeta, Espana-bolts, Gipermó, E. Puiggener, Mr. Urban, Dalmau de Roda, Un Desgraciat, Cintet guixare, Una carbassa, F. de Licor, Pep, B. Pacu Mir, Duran y Subiela y Noy Cabo. —Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envíen.

Ciutadans P. B. (Torroella de Fluvià) y G. (Sant Sadurní de Noya): Las notícies que 'ns donan no tenen prou importància per ocupar-se'n. —Marangí: La xarada està molt bé; però es llarguissima. —Ego Sun: La composició resulta fluyente. —P. Talladas: La major part del envio hi anira. —B. Xinxola: No 'ns fa 'l pes. Mut Xerraire: Va bastant bé. —J. Staramsa: No podem allargar més un gènere que sols per la novelat crida l' atenció; però que massa repel·lit cansaria: en quant als versos, resultan un anauaci. —Enrich Petit: Lo que 'ns envia no es de vosté: no sé qué hi guanyab al la pretensió de donarnos gat per llebra. —Ll. Milla: Retrassém l' Històrich per massa ordinari: lo demés encara que abunda en ripis, es més acceptable. —R. P. P. y J. S.: Hem rebut l' entremient; los hi agrairíem; però no té condicions per ser insertat. —M. Riusech: Los versos van bé l' humorada ja l' havíam rebuda. —Redós (Viriato): Acceptém la poesia. —J. Perelada: Pero home de Déu, que no va veure qu' en les primeras ratlles del article ja parlém de que altres periodichs s' han ocupat del assumptu? —J. Aladern: L' article va bé. —F. Tiana: Es una mica incorrecta. —L. Vilarrubia: Los versos de aquesta setmana no 'ns acaben d' agradar.

LOPEZ. Editor.—Rambles del Miti. 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tassó, Arxiu del Teatre, 21 y 22.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Cán di da.
2. ANAGRAMA.—Retòrica-Reectoria.
3. TRENCA-CLOSCAS.—VILADA.—LLORET DE MAR.
4. ROMBO.—

S
C A P
C A B A L L
S A B A D E L L
P A D R O
L L E O
L L

4. GEROGLÍFICH.—Quin tè 'n pert.
Han endavinat totes las solucions, un de Ripoll, Pere Busa y Santi-di-guixi; n' han endavinadas 4, Pep dels Faigs y Borinot; 3, Ricardo (a), Nano, Un Estanquer tronat, y I. G. y B.; 2, Un gorrero; y una només, P. M. B. Pau dels timbals, Xarrapeta y Llorito Real.

XARADA.

- Ahónt vas Primera-quarta?
—Ola, Prima-dos-tercera,
vaig á cala tres-primerà
á portarli aquesta carta.
—¿Qué dus dintre 'l mocado?
—Uns prima-quarta-segona
que per ma filla Ramona
he comprat: son de coto.
—Y ta germana Total,
qu' er cara no s' ha casat?